

מזדקקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון בשיחות תנש"א-תשנ"ב

גליון טו

דבר מלכות ש"פ בשלח תשנ"ב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

תוכן

לצעוק על המתפלל 'שא שא'?! / עמ' 6

יומן מרתק מהתוועדות ש"פ בשלח תשנ"ב

לחיות עם היעד לכל אורך הדרך / עמ' 8

הרה"ח מ"מ יוזביץ' - מנהל רוחני חדר 'אור מנחם', שכונת המלך

איפה אוחזים היום? / עמ' 11

הרה"ח יוסף יהודה ליפש - שליח כ"ק אד"ש מה"מ רמת אביב, אה"ק

השיחה ששמענו מהרבי בי' שבט תשע"ח / עמ' 14

הרה"ח ראובן מטוסוב - שליח הרבי ללשכת ליובאוויטש בפריז

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תות"ל המרכזית

770 - בית משיח

• **יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת בשלח תשע"ח**

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת יתרו

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שני י"ג שבט

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:

© medakdekim770@gmail.com • +1(540)358-5152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ בשלח תשנ"ב

התשוקה והגעגועים ממלאים, ללא ספק, מקום חשוב והכרחי בעבודת ה' של יהודי. הם הדחף, המנוע, שגרם וגורם ליהודים לעשות את עבודתם נאמנה, מתוך כוסף ותשוקה לקרבת אלוקים, ומתוך ערגה ליום בו תחזינה עינינו ונראה בגלוי את הקשר לקב"ה הנוצר על ידי עבודתנו. בכל מצוה או התעוררות רוחנית שעשה יהודי אי פעם, בערה - אם בהעלם, אם בגלוי - אותה תשוקה נשמטית פנימית.

אולם יש זמנים שבהם הכוסף, התשוקה והגעגועים מפנים את מקומם לשלב הבא בעבודת האדם.

כל עוד רחוק היעד וארוכה הדרך אליו - מן המוכרח להשתמש בגעגועים שילבו את הרצון להגיע לשם; אך לא כאשר כבר נמצאים ביעד.

תחושת הרעב, למשל, חיונית עבור האדם ודוחפת אותו להשיג את המזון הנחוץ לו; אך כאשר כבר יושב הוא מול שולחן ערוך בכל טוב, הוא יהיה שוטה אם יפתח ויקונן על גודל רעבונו. זה לא הזמן לייבב "אני רעב" - זה הזמן פשוט לפתוח את הפה ולאכול.

תחושת הגעגועים בין אב לבנו, אף היא חיונית ומוכרחת ותתעורר במלוא עוזה כאשר האב רחוק מבנו האוהב; אך כאשר עומדים שניהם יחדיו, פנים מול פנים, יהיה מגוחך אם ימשיך הבן לדבר על געגועיו לאביו. זה לא הזמן לבקש "אני רוצה לראות את אבא" - זה הזמן פשוט להשתפך אל חיקו בחיבוק חם.

בדבר מלכות השבוע, שיחת יום ה' וש"פ בשלח תשנ"ב, מודיע הרבי ברורות על המעבר ממ"ב המסעות אל היעד, "על ירדן ירחו". עבודת ההכנה לגאולה במשך הדורות והשנים שעד עתה, מפנה את מקומה למצב הגאולתי שכבר מתחיל להתפשט בעולם.

וממילא, אם עד כה היתה נחוצה כל כך עבודת התשוקה והגעגועים, זעקות "עד מתי" וחוסר המנוחה עד שנזכה לראות בעיני בשר את הגאולה - כפי שחזר הרבי ותבע פעמים אינספור - כעת, העבודה המודגשת היא דוקא הדביקות, ההתאחדות והשמחה. זה לא הזמן לחכות ולהשתוקק למשהו עתידי ורחוק - זה הזמן פשוט להתחיל לחיות עם מה שכבר כאן.

דברי הרב

מהתועדות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

השמחה דשמחת-תורה צריכה להיות בכל יום ועאכו"כ ביום השבת

- התפילה צריכה להיות דווקא מתוך שירה ושמחה, בקול רם • בשעת אדמו"ר הזקן הי' מתפלל דוקא בקול, ומתוך "שירה" • בשעת התפילה נעשית ה"גאולה פרטית" דכאו"א בעבודתו • קטעים משיחת ש"פ בשלח, י"ג שבט ה'תשנ"ב, בלתי מוגה

בעמדנו בשבת שירה, שענין ה"שיר" הוא עלי' בבעל השיר כאמור, יש ללמוד מענין זה הוראה לפועל.

והנה, ענין ה"שיר" בעבודת האדם הוא בשעת התפילה, שאז הוא מתעלה ממעמדו ומצבו, וכמ"ש אדמו"ר הזקן באגרת-הקדש שבשעת התפילה נעשית ה"גאולה פרטית" דכאו"א בעבודתו. וזהו הלימוד למעשה, שהתפילה צריכה להיות באופן של "שירה", היינו, בקול, ומתוך "שירה" ושמחה.

. . וכאן המקום לעורר אודות 'מנהג פרוע' ("א ווילדער מנהג"), שלמרות היותו "מנהג" שהונהג כבר כהנהגה וסדר קבוע הרי הוא פרוע:

ישנם כאלה, שבשעה שיהודי ניגש להתפלל לפני התיבה - הנה לא זו בלבד, שהם עצמם מתפללים בלחש דוקא, ועד שבקושי יכולים הם לשמוע את תפילת עצמם ("קוים וואס זיי אליין הערן וואס זיי זאגן"), אלא עוד זאת, שבאם ישנו יהודי מסויים הרוצה להתפלל בקול (באופן של "שירה") - הם מתחילים מיד 'לעשות' שא... כדי להכריחו להתנהג ג"כ כמוהם! ובכן, עליהם לדעת, שאפילו באם "מנהג" זה יש לו יסוד, אין זה ממנהגי חב"ד!...

וכפי שמצינו שאדמו"ר הזקן הי' מתפלל דוקא בקול, ומתוך "שירה", ועד שאחד הניגונים הידועים לאדמו"ר הזקן הוא עליסמן שכך שמעו ממנו בשעת

התפילה. ועד"ז ברבותינו נשיאנו שלאחריו, ממלאי מקומו. ומזה יש ללמוד, כאמור, שהתפילה צריכה להיות דוקא מתוך שירה ושמחה, בקול רם.

. . והנה, אף שבכללות, ענין ה"שירה" מבטא געגועים לענין שהוא רחוק הימנו, הרי בנוגע

ל"שיר חדש", עם היות שגם הוא מבטא געגועים (ואדרבה, חזקים יותר), הנה ביחד עם זה, נעשה ע"י ה"שיר" יחד נפלא בין המשורר לבין "בעל השיר", עצמו!"

ומזה מובן, שנוסף לענין העל"י מלמטה למעלה שנעשה ע"י ה"שיר", ישנה ג"כ המשכה מלמעלה למטה. ובפרט כשמדובר ב"שיר" הקשור עם ענין התורה, שכן, מהענינים העיקריים במתן-תורה היתה ההמשכה והירידה מלמעלה למטה ("ואני המתחיל"), כפי שזה מודגש במיוחד בהשמחה ו"שירה" דשמחת-תורה.

ומכיון שענין התורה הוא נצחי, והוא מקיף את כל ימות השנה, הרי מובן, שענין זה (השירה והשמחה דשמחת-תורה) צריך להיות בכל יום, ועאכו"כ ביום השבת. בו נעשית העל"י דכל ימי השבוע באופן ד"ויכולו", ועאכו"כ בשבת-שירה, בה נעשית העל"י דכל השבתות שלפני ע"י ה"שיר".

ולהוסיף, שב"שיר" זה דלעת"ל - נכללים כל ישראל, אנשים נשים וטף, בדיוק כמו שאמירת "ונודה לך שיר חדש" בהגדה של פסח, נאמרת גם ע"י נשים וטף. ואדרבה, אמירת ההגדה מתחילה דוקא ע"י הטף, השואלים את ארבעת הקושיות.

ולהעיר מהרמז בזה - קושיא מורה על ענין הגלות, וארבעת הקושיות רומזות על ארבעת הגלויות; ו"התירוף" על כל ארבעת הגלויות הוא אחד (ונאמר (בכללות) ע"י אחד), והוא: דכמו ש"עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו ה' אלקינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה", כמו-כן בגלותנו זו, שת"כף ומיד יוציאנו הקב"ה "ביד חזקה ובזרוע נטויה"!

[ולהעיר גם מהקשר והשייכות ד"שיר חדש" דלעת"ל עם "שיר השירים אשר לשלמה", כידוע הקשר דשלמה עם השלימות דבית המקדש השלישי והמשולש, שאז "נודה לך שיר חדש"].

. . והנה, כיון שבשבת זו נעשית העל"י בכל עניני יום ההילולא - יש להמשיך את ההתועדויות דיו"ד שבת בימים הבאים, ובאופן נעלה יותר, בהתאם לעל"י שמתווספת בינתיים, (למרות שיום ההילולא, יו"ד שבת, "אזיל" כבר).

נזכרים ונעשים

יומן מזמן אמירת השיחה בבית חיינו

החל לעודד לעבר האורחים

בתנועות מהירות וחזקות

בשעה 1:40 לערך ירד כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות.

אחרי ברכת בופה"ג ו"מזונות" ניגנו כרגיל "עס קומט שוין די גאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה כו"כ פעמים - תחילה בב' ידיו הק' לסירוגין בתנועות מהירות, ולפתע החל לעודד בב' ידיו הק' יחד כו"כ פעמים, כשכל הקהל שר בהתלהבות רבה. באמצע הניגון ענה "לחיים" לילדי שארף שיחיו ונתן להם חתיכת "מזונות".

שיחה א' ארכה כרבע שעה, ובה דיבר אודות השבת שלאחרי יום ההילולא יו"ד שבט שבה נעשית השלימות בכל עניני ההילולא, ושהיא "שבת שירה" ששייכת לגאולה.

אחרי שיחה זו אמר "לחיים" ושתה מהכוס, וכן טעם מה"מזונות" (וכן אחרי כל השיחות). ניגנו "ופרצת" (בהמשך לכך שהוזכר פסוק זה בסיום השיחה), וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בחוזק לפי קצב הניגון, גם לעבר האורחים.

שיחה ב' ארכה כ-9 דקות, אחרי שיחה זו ניגנו את מארש נפוליון, ומפעם לפעם ניגן כ"ק אדמו"ר שליט"א ביחד עם הקהל וכן עודד כמה פעמים.

שיחה ג' ארכה כ-12 דקות, ובחלקה הראשון דיבר אודות ענין השיר בתפילה, ובהמשך אמר שיש לעורר אודות: "א' ווילדער מנהג, און הגם דאָס איז שוין אַ מנהג אָבער דאָס איז פּאָר אַ ווילדן!" [= מנהג פרוע, והגם שזהו כבר מנהג אבל זהו בכל זאת פרוע], והמשיך לומר שישנם כאלו שבשעה שיהודי ניגש להתפלל לפני העמוד - הנה לא זו בלבד שהם עצמם מתפללים בשקט כדי לשמוע את התפילה, אלא עוד זאת שבאם ישנו יהודי מסוים הרוצה להתפלל בקול - הרי

אמר שיש לעורר
אודות מנהג פרוע,
שישנם כאלו
שבשעה שיהודי
ניגש להתפלל
ורוצה להתפלל
בקול - הרי הם
מחליטים מיד
לצעוק עליו בקול
רם "שֵׁאֵ שֵׁאֵ"

הם מחליטים מיד לצעוק עליו בקול רם "שֵׁאֵ שֵׁאֵ"
כדי להכריחו להתנהג כמותם! והמש"ך: "ממילא
דאַרפֿין זיי וויסן אַז אפילו אויב דער מנהג האָט אַ
יסוד, איז דאָס ניט ממנהג חב"ד!" [= ממילא הם
צרכים לדעת שאפילו אם למנהג זה יש יסוד, אין
זה מנהג חב"ד] ומוצאים גם אצל אדמו"ר הזקן
שהתפלל בקול ומתוך שירה, ועד שא' הניגונים
שלו הוא על סמך מה ששמעו ממנו בשעת התפילה.

אחרי שיחה זו ניגנו "שובה ה'", וכ"ק אדמו"ר
שליט"א עודד את השירה בחוזק רב, כשפונה
לשמאלו לעבר קבוצת האורחים, וכן הורה להם
כמה פעמים לומר "לחיים". אח"כ עודד לעבר
הקהל והפסיק לזמן מה. לקראת הסיום - בקטע
"יראה אל עבדיך", החל לפתע לעודד שוב לעבר האורחים, וכן בתנועה הידועה
(החוזרת ללא מילים) עודד בתנועות מהירות וחזקות, כאשר כל הקהל רוקד על
מקומו בשמחה רבה.

שיחה ד' ארכה כ-7 דקות, ובה דיבר אודות י"ג בחודש שזהו יום אח"ד בחודש
האחד עשר, וזהו הכנה לחודש הבא - חודש אדר, ומזה "מיסמך גאולה לגאולה"
לחודש ניסן, אלא שאין צריכים לחכות עד ניסן וכו'. את השיחה סיים במילים:
"בשורות טובות ממש".

אחרי שיחה זו ניגנו "יפרח בימיו צדיק", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה
כו"כ פעמים ובחוזק, גם לעבר האורחים.

שיחה ה' ארכה כ-10 דקות. אחרי שיחה זו העמיד הריל"ג 24 בקבוקים, והסדר
הי' כרגיל כשמוזג מכל בקבוק לגביעו, וכשהתמלא הגביע שפך ממנו קצת לכוס
זכוכית ואח"כ עוד קצת, והמשיך למוזג מהבקבוקים לתוך כוס הזכוכית.

אחרי החלוקה שאל כ"ק אדמו"ר שליט"א האם כולם קיבלו, וכשהריל"ג השיב
בחיוב - התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל
תוך שמעורר את השירה ג' פעמים בהתחלת הניגון. בהמשך הניגון עודד בחוזק
רב, ובפרט בתנועה הידועה שחזרו עלי' כ-12 פעמים תוך שמעורר בתנועות
מהירות וחזקות מאוד. באמצע הניגון נתן פרוסת עוגה לארבעה ילדים.

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה. ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:35 לערך.

(מתוך דברי משיח תשנ"ב ח"ב, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

לחיות

רבנים ומשפיעים מדברים ומתוועדים על ה'בכ' שבשיחה

כבר בתוך המסע, מרגישים את היעד

הרה"ח מ"מ יוזביץ' - מנהל רוחני חדר 'אור מנחם', קראון הייטס

בשיחת הדבר מלכות השבועית, מובא ההסבר הפנימי והאמיתי להליכת בני ישראל במדבר ארבעים שנה. התורה עצמה מסבירה זאת בתור 'עונש' על מעשיהם הלא-טובים, וכפי שאומר רש"י בתחילת ספר דברים - "בשביל שקלקלתם הסב אתכם סביבות הר שעיר ארבעים שנה". אך הרבי מלך המשיח, מסביר זאת דווקא בדיוק הפוך - "למעליותא" (ראה הערה 44 בשיחה). אם עם ישראל היו הולכים ישירות לארץ ישראל, הדרגה הנעלית של בחינת ה"אחד עשר" לא הייתה חודרת ומתקבלת בהם. דווקא כשהלכו ו'הסתובבו' ארבעים שנה - הם הצליחו לקלוט ולגלות את ה"אחד עשר", עצמותו ומהותו יתברך בתוך נפשם, ולהחדירו בעולם באופן הכי מלא ומושלם.

זו הייתה גם הסיבה לתחנות והתלאות הרבות שעברו במשך כל הדרך - כדי שיצליחו לברר את המדבר התחתון, ולהחדיר בכל פינה שבו את הדרגה הכי נעלית בקדושה. הארבעים ושתיים מסעות לא היו סתם סיבובים, הם פעלו את ברור המדבר באופן המושלם - הן 'מלמטה למעלה' והן 'מלמעלה למטה'.

בהסתכלות כזאת, ה'מדבר' שאנחנו מכירים נראה אחרת לגמרי - לא עוד איזושהו מאמץ וסבל ארוך וקשה, אלא המקום הכי מעולה וטוב שקיים. מקום המאפשר ליהודי להמשיך את הדרגה הנעלית ביותר של עצמותו יתברך, ולהצליח לגלותו גם בעולם הכי חשוך ותחתון. המדבר איננו בכלל 'ירידה' - הוא דווקא העליה הכי גדולה!

'אחד עשר' בתוך 'ארבעים'

יותר מכך: כשמתבוננים במהלך של הרבי בשיחה, מתברר שהרבי מלמד אותנו גישה עמוקה בהרבה למסעות בני ישראל במדבר; וממילא, גם ל'מסעות' שאנחנו עוברים בעבודתנו.

בהשקפה ראשונה, כאשר הקב"ה החליט לא להוליך את בני ישראל לארץ בדרך הקצרה, של ה'אחד עשר', אלא דווקא בדרך הארוכה של ה'ארבעים שנה' - אם כן, הם קיבלו 'ארבעים' במקום 'אחד עשר'. כלומר, הם זכו למעלה של המשכה בפנימיות, אך הפסידו את המעלה של הגילוי הנעלה, מעלת ה'אחד עשר'.

אך הרבי מסביר שזה לא כך: בני ישראל לא קיבלו ארבעים שנה במקום 'אחד עשר', אלא אדרבה - הם לקחו את אותו גילוי נעלה של 'אחד עשר', ואותו המשיכו בפנימיות בתוך העבודה של ארבעים שנה. כל רגע ורגע באותם ארבעים שנה, היה חדור במטרה של המשכת ה'אחד עשר' שלמעלה לגמרי מהעולם.

מכאן ממשיך הרבי לחידוש הגדול, שהאירועים של קריעת ים סוף, מלחמת עמלק והודאת יתרו, היו לא רק הכנה למתן תורה - אלא גם הכנה ל"תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה. לכאורה, אז היתה רק התחלת העבודה עם העולם, התחלת הבריורים - ואם כן, איך ייתכן שכבר אז היתה הכנה לגאולה, שלימות הגילוי שלמעלה לגמרי מהעולם!?

אלא שזה מתאים לנקודת הביאור של הרבי בשיחה: כבר בתוך העבודה של ארבעים שנה, עבודה בפנימיות ולפי גורי המקבל, מונח ונמצא הגילוי העליון של 'אחד עשר', שלמעלה לגמרי מהעולם. ולכן כבר בפרשת בשלח מתחילה ההכנה לגאולה, וכבר במתן תורה היה בעולם הגילוי של הגאולה. כבר אז אפשר היה לחיות עם הגילוי של 'אחד עשר' שבגאולה.

הגישה הפנימית
לכל העבודה -
הידיעה שכבר
בדקות האחרונות
של הגלות, כאשר
עוד לא רואים
את ההתגלות
השלימה, אנחנו
יכולים לחיות עם
הגאולה; וממילא,
לשמוח כבר עכשיו
בשמתת הגאולה

להרגיש 'אחד עשר' גם באמצע המדבר

במילים פשוטות, רואים כאן גישה מיוחדת שהרבי מלמד אותנו - כיצד להסתכל על הפרשה, וממילא על כל המסעות שאותם כל אחד מאיתנו עובר בעבודתו האישית, ובעיקר על העבודה הכללית של דורנו בדרך לגאולה:

כאשר אנחנו עוברים מסעות במקומות שבהם מרגישים כמו ב'מדבר', עבודה קשה וענינים תחתונים, עלינו לשים לב ולקלוט שזו לא ירידה וענין שלילי, אלא חלק מהכוונה העליונה - הקב"ה רוצה שנמשיך בפנימיות במקום הזה את הקדושה.

אבל לא רק שזו עבודה קדושה, אלא יותר מכך: בעבודה הזו של המסעות במדבר, נמצא כבר הגילוי העתידי של 'אחד עשר'. כל הסיבה לכך שירדנו למדבר כזה היא כדי להמשיך את הגילוי הזה בפנימיות, ולכן מתעסקים עם ענינים תחתונים, אבל מהי מהותה של העבודה הזו? גילוי של הענין הכי נעלה, ה'אחד עשר'!

אפשר להמחיש זאת במקרה של עבודת בניין להקמת בית חדש. אדם זר יכול אולי לראות כאן לבנה בודדת, מסמר או בורג; אבל האדריכל שתיכנן את הבית כלל לא רואה כאן לבנה ובורג, הוא רואה בכך עוד פרט מתוך התמונה השלימה של הבית כולו.

זו גם ההסתכלות הנדרשת מאיתנו: לא להסתכל רק מצד המקבל, מלמטה למעלה, כמו אותו אדם זר שרואה בורג קטן; להסתכל מלמעלה למטה, כמו המשפיע. לראות בתוך המסעות - עבודת הבניין, איך הכל הוא חלק מהגילוי של 'אחד עשר' - הבניין השלם. לכל אורך הדרך, עם כל הקשיים שבה, להרגיש את ההתאחדות עם הקב"ה.

זהו בעצם הרעיון שאותו מלמד הרבי פעמים רבות, בפרט בשיחות האחרונות של נ"א-נ"ב - לחיות עם הגאולה. להכיר בכך שהירידה למקומות וענינים תחתונים היא חיצונית; בעצם - גם כעת אנחנו חיים עם הגילוי של הגאולה, וזה שאנחנו נמצאים כאן כדי להכניס בעוד מקום ולהחדיר בעוד פרט את הגאולה.

להתחיל לשיר כבר עכשיו את ה"שיר חדש"

את ההסתכלות הזו מקשר הרבי בהמשך השיחה גם לשבת שירה. הרבי מראה לנו איך בשירה שלנו כיום משתקפת הגישה הזו, של לחיות כבר במ"ב המסעות את ה'אחד עשר' של הגאולה.

המשך בעמ' 17

להסתכל על הכביש

הרה"ח יוסף יהודה ליפשי - שליח כ"ק אד"ש מה"מ רמת אביב, אה"ק

מספרים על מר משה דיין - הרמטכ"ל ושר הביטחון המיתולוגי, שסימן ההיכר שלו היה עינו השתומה - שנתפס באחד מכבישי ישראל על ידי משטרת התנועה, כשהוא שועט במהירות גבוהה, הרבה מעבר למותר.

השוטר פתח בצעקות על הנהג הסורר, וכשהוא זיהה שמדובר במשה דיין - צעקותיו רק גברו: "הייתכן שאדם במעמדך, לוחם, נבחר ציבור, מתנהג בצורה כזו? זו הדוגמא שאתה נותן לציבור?"

כשסיים השוטר את צעקותיו, הגיב דיין: "ראה, יש לי רק עין אחת. על מה אתה רוצה שאמקד את העין - על מד המהירות, או על הכביש?"...

לכל אחד מאיתנו ישנם ברוך ה' שתי עיניים, אך לעיתים אנו עלולים ללקות בתופעה הזו: העינים שלנו מתמקדות רק במד המהירות, אך שוכחות להבחין בכביש, בדרך. אנו שקועים בכל מיני ענינים חשובים, אבל לא שמים לב לענין הכי חשוב: לדעת באיזו דרך אנחנו, לאן אנו אמורים להגיע והיכן אנחנו אוחזים כעת.

בשביל זה נותן לנו הרבי את השיחות הללו - שיחות הדבר מלכות של תנש"א-תשנ"ב. אלו השיחות שמראות לנו את הדרך.

י' שבט - מתשי"א עד תשנ"ב

כאשר מגיע יום כמו יו"ד שבט, יום משמעותי כל כך בחייו של חסיד בדור השביעי, ברור לו שכדי לקלוט ו'לחיות' את המשמעות של היום הזה עליו ללמוד את המאמר הראשון, "באתי לגני", בו מניח הרבי את היסודות לכל עבודת הדור השביעי. במאמר זה מגדיר הרבי מגדיר את מהותו ותפקידו של הדור: עלינו מוטלת המשימה להמשיך את השכינה למטה, ולהביא את הגאולה בפועל.

כמו שאי אפשר
להגיע לי' שבט
בלי ללמוד את
מאמר 'באתי לגני',
כך בתקופתנו אי
אפשר לקלוט את
משמעות היום, בלי
ללמוד את שיחת
הדבר מלכות

אי אפשר להגיע לי' שבט כראוי, מבלי להכיר את הדברים הבסיסיים האלו של הרבי - את המאמר שהוא ממש אבן היסוד לכל נשיאותו של הרבי.

באותה מידה ממש, כאשר מגיעים לי' שבט בתקופה הנוכחית - לאחר שזכינו לקבל מהרבי את שיחות הדבר מלכות - אנחנו לא יכולים לקלוט את משמעותו של היום הזה מבלי ללמוד את שיחת הדבר מלכות של ש"פ בשלח תשנ"ב, שנאמרה בקשר לי' שבט תשנ"ב.

בשיחה זו מגדיר הרבי בצורה הברורה ביותר כמה התקדמנו בארבעים ושתיים שנות הנשיאות שעברו, והיכן אנחנו אווזים עכשיו בעבודה שעליה הכריז בתחילת הנשיאות. מהו השלב שבו נמצאים בדרך לגאולה.

הרבי מסביר שהעבודה שלנו במ"ב שנות הנשיאות, דומה לעבודת בני ישראל במשך מ"ב המסעות שעברו במדבר - העבודה לברר את הניצוצות ולהמשיך את בחינת "אחד עשר", עצמותו ית' שלמעלה מהעולם, בפנימיות. וכעת, קובע הרבי, "כבר נשלמו כל העליות דמ"ב ימי ההילולא, וכל העליות שע"י מעשינו ועבודתינו במ"ב השנים. . שהם בדוגמת מ"ב המסעות במדבר העמים שבדור זה (דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה), ותיכף ומיד ממש נעשית הכניסה לארץ טובה ורחבה בגאולה האמיתית והשלימה".

בתקופה שלנו, כשנלמד במאמר באתי לגני על העבודה של המשכת עיקר שכינה למטה, נזכור גם שאנחנו נמצאים כבר בשלב מתקדם יותר. השכינה כבר מתחילה להימשך למטה, משיח כבר החל להתגלות ולפעול ועניני הגאולה כבר נמשכים בעולם.

תפילה בהתאם לרוח התקופה

הידיעה הברורה היכן אנחנו אווזים, משפיעה גם על עבודת ה' שלנו. כדי שנהיה בטוחים שהעבודה שלנו אכן ממלאת את המטרות הנדרשות כעת, אנחנו מוכרחים להכיר את דברי הרבי על התקופה שלנו בשיחות נ"א-נ"ב. וגם הענין הזה נראה בהדגשה בשיחת ש"פ בשלח תשנ"ב.

במשך כל הדורות, אחד היסודות המרכזיים ביותר בעבודת ה' על פי חסידות הוא ענין התפילה. חסידות דורשת מאז ומעולם להתפלל באריכות, לחשוב על פירוש

המילות, להתבונן בענינים אלוקים וכו' וכו'. אך בתקופה שלנו, חסיד שיעבוד ויתפלל באריכות על פי כל דרישות רבותינו נשיאנו - במאמרים, בקונטרס התפילה וכדומה - מבלי להכיר את דברי הרבי לתקופה הנוכחית, מחסיר ענין עיקרי ביותר:

בשיחה זו, כאשר הרבי מבאר שכבר השלמנו את כל העליות של מ"ב המסעות, הרבי אומר שאנחנו עוברים שלב: משלב ה"שירה" לשון נקבה - התשוקה והגעגועים לצאת מעצמנו ולעלות למעלה, אנחנו עוברים ל"שיר חדש" לשון זכר - הדביקות וההתכללות בעליון.

והרבי ממשיך ונותן "הוראה נוספת וגם כן עיקרית בענין השירה בנוגע לעבודת התפלה באופן של שירה", בהמשך ועל פי המצב שבו נמצאים כעת: "נוסף על השירה הקשורה עם העליה מלמטה למעלה, צריכה להיות עכשיו (לאחרי גמר כל העליות) השירה שמצד הדביקות וההתכללות בעליון, כהכנה והתחלה ל"שיר חדש" דלעתיד לבוא".

זאת אומרת, שעבודת ה' החסידית שלנו - ובנדון דידן, התפילה - מקבלת אור חדש כאשר אנחנו מכירים במצב הגאולתי שאליו נכנסנו. לא מספיק להתפלל באותו אופן שבו נדרשנו כל הדורות, מוכרחים להוסיף את ענין השירה והשמחה בתפילה, בהתאם לדרישה העכשווית של הרבי.

איפה בדיוק אוחזים היום?

אדם שאיננו חי על פי תורת החסידות, ותורתו של נשיא הדור, הוא ממש כמו אדם עיוור שעניו אוטומות מלראות. אמנם, גם כשאנו פוקחים את העיניים ולומדים חסידות - עלינו לזכור להסתכל לא רק על מד המהירות, אלא גם על הכביש. לשים לב היכן אוחזים.

בתוך תורת החסידות ותורת הרבי גופא, כאשר אנחנו לומדים את שיחות הדבר מלכות, ברור לנו בדיוק היכן אוחזים כעת. אנחנו יודעים שאלו "ימות המשיח שבהם נמצאים עכשיו" (כדברי הרבי בי"ט כסלו תשנ"ב), ש"ישנה כבר ההתגלות דמשיח" (כמ"ש בשיחת ש"פ וירא תשנ"ב), ש"רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים" (כמבואר באריכות בשיחת ש"פ משפטים תשנ"ב), ו"לא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא, אלא שהגאולה עומדת כבר על סף הפתח, ומחכה לכל אחד ואחת מישראל שיפתח את הדלת וישוב את הגאולה לתוך החדר" (כפי שהתבטא ביחידות לרב מרדכי אליהו, ו' חשוון תשנ"ב).

איך מוסיפים חיי"ם במלך?

הרה"ח ראובן שי' מטוסוב - שליח כ"ק אד"ש מה"מ
ללשכת ליובאוויטש האירופאית בפריז

לחיים לחיים!

נמצאים בסמיכות ליום הבהיר יו"ד שבט - מלאות חיי"ם שנה לנשיאותו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. כמובן שבזמן זה החיות של כל חסיד צריכה להיות בענין הזה: חיי"ם שנה לנשיאותו של הרבי מלך המשיח. על זה צריך 'להרעיש' ובוה צריך 'לחיות'.

רבי - ענין עצמי, או "שינוי בהנשיא"?

בענין הזה של יום קבלת הנשיאות, יכולה להיות אצלנו סברא שהרבי 'נהיה' רבי ביו"ד שבט. בענין הזה צריכים לדעת: הרבי הוא אותו רבי מי"א ניסן תרס"ב, אז נולד מושיען של ישראל.

ומצד שני, כשמגיע יו"ד שבט - היום בו הרבי קיבל את הנשיאות בגלוי ולעין כל - יש התקדמות שלב, נעשה שינוי מסוים. וכמו שהרבי אומר בדבר מלכות (בהערה 137): "וי"ל הרמז בנוגע להמשך הימים: 'וי"א שבט הקשורים עם ענין הנשיאות - שינוי בהנשיא". דהיינו שביו"ד שבט נעשה שינוי בנשיא.

הענין הזה מודגש גם כן בשיחה של ב' ניסן תשמ"ח, בהקלטה מהשיחה ניתן לשמוע שהרבי אומר שהנשיאות של הרבי הרש"ב היתה שישים שנה. אף שכפי הידוע לנו הרבי הרש"ב קיבל את הנשיאות בתרמ"ג (או בתרנ"ד) ומאז ועד לפטירתו בב' ניסן תר"פ לא עברו שישים שנה. בשיחה המוגהת (בהערה 6) נכתב "שיום זה כולל כל (שישים) שנות חייו דכ"ק אדנ"ע", ומזה רואים שכל שנות חייו של הרבי הוא רבי, אלא שכשמגיע הענין של קבלת הנשיאות אז נעשה שינוי בנשיא.

השינוי המדובר מתחבר למה שכתוב בדבר מלכות של השבוע (וכן בשיחות נוספות שנאמרו באותה תקופה) בענין של עשר ואחד עשר: הרבי מסביר ענין שלם בקשר למהות הענין של דירה בתחתונים הקשור למספרים אלו. והרבי מוסיף שיש את הענין של העשירי בשבט תש"י, ויש את הענין של יום י"א בחודש הי"א בשנת הי"א (ולהוסיף שהמאמר באתי לגני תשי"א נאמר "כחצות שעה הי"א").

וגם כאן רואים את שתי הצדדים: מצד אחד הרבי הוא תמיד ללא שינויים. ומצד שני, יש שינויים בין יו"ד שבט תש"י ל"א שבט תשי"א.

הרבי נותן לנו חיי"ם

אולי אפשר להוסיף ולהסביר זאת על פי מה שהרבי אומר בשיחה של ב' ניסן תשמ"ח, שנאמרה בקשר עם חיי"ם שנה לנשיאות הרבי הריי"ץ. בשיחה מדבר הרבי על כך שצריכה להיות הוספה בענין החיים של הנשיא על ידי פעולת העם, שמכריזים יחי המלך. ושיש לעם את הכח להוסיף בחיי הנשיא ע"י ההכרזה "יחי המלך".

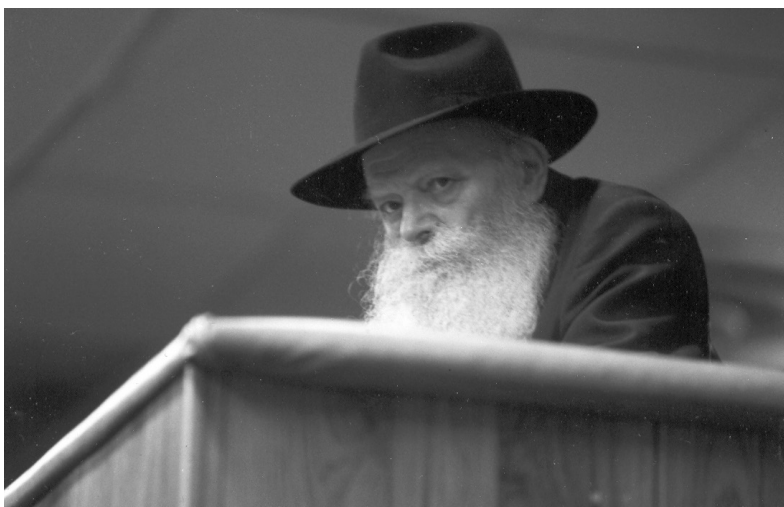
ולכאורה, כיצד יתכן שאנחנו נוסיף בחיים של הרבי? והרי אנחנו מקבלים את החיים שלנו (ואת כל מה שיש לנו) מהרבי! ומוכן שהרבי הוא "חי בעצם", ולא שייך בו היפך החיים ר"ל... ואם כן, גם לא צריכים להוסיף בו חיים.

[ולמעשה שבתש"ח מלאו ס"ח (חיי"ם) שנה לרבי הריי"צ, ובהמשך של ר"ה תש"ח מדובר בענין "חי בעצם" ו"חי להחיות". וביו"ד שבט תשל"ל, שאז מלאו ס"ח (חיי"ם) שנה להולדת כ"ק אד"ש, הרבי מדבר במאמר של באתי לגני על הענין של "חי בעצם" ו"חי להחיות"].

אלא שכל הענין של הוספת חיים במלך הוא לגבינו, כדי שלנו יהיה קשר לרבי. כשם שהרבי מבקש מאיתנו לפעול להביא את משיח - בודאי שגם אם ח"ו לא יפעלו מספיק גם אז משיח יבוא, אלא שהרבי רוצה שלנו יהיה חלק בענין.

זהו הענין של הוספת חיים במלך, הזכות שהרבי נותן לנו להתקשר אליו ולהוסיף בו חיים! כמוכן שאם משהו יחשוב שכיון שהוא מוסיף חיים במלך הוא 'מציאות חשובה' כיון שהמלך תלוי בו - זה היפך האמת ושטות גמורה... צריכים לדעת

כשמגיע יו"ד י"א
שבט, חיי"ם שנה
לנשיאות של
הרבי, צריכה
להיות התעוררות
בשיחה של
ב' ניסן תשמ"ח.
צריכים לדעת
שהשיחה הזאת
נאמרת עכשיו
מחדש!

שביחד עם המעלה שמוסיפים חיים במלך, צריכים להיות בביטול גמור אליו; ואדרבה, דווקא אז מוסיפים חיים במלך בצורה הנעלית ביותר.

כלומר: יש כאן שתי הסתכלויות, ושתיהן נכונות. מצד אחד, הרבי לא שייך כלל לשינויים, והוא לא צריך ש'נעזור' לו כביכול ונוסיף בו חיים. ומצד שני יש "שינוי בהנשיא" ביו"ד וי"א שבט, והרבי רוצה שהעם יוסיפו חיים במלך. הסיבה לכך היא שאצל הרבי לא שייך שינויים כלל; אבל לגבינו, בקשר שלנו לרבי - יש שינויים ותקופות וכו'.

לחיות בענין של חיים שנה

כעת, כשמגיע יו"ד י"א שבט, חיים שנה לנשיאות של הרבי, צריכה להיות התעוררות בשיחה של ב' ניסן תשמ"ח. צריכים לדעת שהשיחה הזאת נאמרת עכשיו מחדש!

מה זה אומר לנו? מצד אחד, לא צריכים לחפש חידושים. צריכים להוסיף בקיום תורה ומצוות בהידור, כמו שהרבי אומר בסוף השיחה.

אך מצד שני, צריכים 'לחיות' בשטורעם גדול את הענין המיוחד עליו הרבי מדבר בשיחה של ב' ניסן תשמ"ח - ההכרזה של "יחי המלך". צריכים לקשר יהודים לרבי, ע"י שיקבלו עליהם את מלכותו של הרבי ויכריזו יחי המלך. צריכים

שאנחנו בעצמנו נחשוב שוב פעם מה אומרת ההכרזה הזו, ואיזה ביטול לרבי צריך להיות לחסיד שמכריז יחי המלך.

זהו הענין שמדובר בדבר מלכות על השיר שיהיה לעת"ל, שמבטא את הענין של "אחד עשר". ע"ד הרמזו ניתן לומר, שמהי השירה הי"א? י"א זה ר"ת "יחי אדוננו". זה שיר השירים אותו ישירו בגאולה.

וענין זה מודגש במיוחד כשנמצאים אחרי חצי יובל ממעמד קבלת המלכות העולמי, בשנת תשנ"ג, בו עודד הרבי את שירת יחי אדוננו לעיני המצלמות למשך שמונה דקות! כמובן שאז הודיעו שזו לא הכתרה - כיון שכאמור לעיל, אנחנו לא צריכים להכתיר את הרבי, הרבי הוא מלך בעצם. אנחנו צריכים רק לקבל את מלכותו עלינו.

והעיקר שע"י שכל החסידים יכנסו לענין ויחיו אותו, נזכה לראות את הרבי בפארבריינגען הגדול של יו"ד שבט חיי"ם שנה, ואז נכריז לפניו בשמחה עצומה: יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

כבר בתוך המסע, מרגישים את היעד • המשך מעמ' 10

אם בכל הדורות העבודה הנדרשת היתה בעיקר לצעוק 'עד מתי', 'ווי וואנט משיח נאו', להתחנן ולדרוש מה' את הגאולה מצד הכוסף, התשוקה והגעגועים - כעת מדגיש הרבי דוקא את קו השמחה, "שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש".

אם סגנון הניגונים עד היום היה בעיקר באופן של 'שירה' לשון נקבה, 'מלמטה למעלה' - ניגוני געגועים המראים על החסרון במקבל, שרוצה לקבל מהמשפיע; היום, אנחנו כבר במצב של ה'שיר חדש' לשון זכר, ולכן ההדגשה היא על ניגונים שמחים, המבטאים את הצד המשפיע 'מלמעלה למטה'.

סגנון זה של שירה, מבטא את הגישה הפנימית לכל העבודה - הידיעה שכבר כעת, בדקות האחרונות של הגלות, כאשר עדיין מרגישים סביבנו את המדבר ועוד לא רואים את ההתגלות השלימה, אנחנו יכולים לחיות עם הגאולה; וממילא, לשמוח כבר עכשיו בשמחת הגאולה.

כאשר נאמץ את ההסתכלות הזו של לחיות עם הגאולה שכבר נמצאת כאן, ולשמוח בשמחת הגאולה - נפקח את העינים ואכן נראה זאת בגלוי, בהתגלותו המלאה של מלכנו משיחנו, תיכף ומיד ממש.

להעיר

עיונים וביאורים מאת התמימים ואנ"ש

בענין רגש הצער והמרירות ביחד עם רגש השמחה

בדבר מלכות השבועי, שיחת ש"פ בשלח תשנ"ב (סה"ש ע' 307), אומר כ"ק אד"ש וזלה"ק: "ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה . . . שהיא מתוך רגש של צער ומרירות על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעה מקרב ולב עמוק "עד מתי, עד מתי, עד מתי"! . . . חדורות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", וכבר בא!" עכלה"ק.

ולכאורה צריכים להבין:

כי הנה בספר שיעורים בספר התניא, בחלק הביאורים על אגה"ת, מובאת שיחת הרבי (שיחה ראשונה על פי"א) שבה מבואר, ששמחה ומרירות ביחד יכולות להיות רק אצל בינוני או אצל בעל תשובה עילאה.

ולפי זה צריכים להבין מה שכ"ק אד"ש דורש ענין זה מכל האנשים בשווה - שהרי רבים מאיתנו אינם בינונים ולא בעלי-תשובה עילאה?

ודוחק לתרץ שכ"ק אד"ש מתכוון רק לבינונים או בע"ת הנ"ל, שאם כן, היה לו לציין זאת, וכפי שאמר כ"ק אד"ש בעצמו! שהוא מדבר ברור ואינו נותן מקום לכמה הבנות בדבריו. ובמילא כשאומר זאת בפשטות, הרי זו הוכחה שזה שייך לכל אחד, וחזרה השאלה כנ"ל?

והנה לכאורה י"ל, שהיות שכבר נפסק ע"י הרבנים כו' שבנ"י כבר עשו תשובה, לכן אנחנו בעצם כולנו כמו בינונים או בעלי תשו"ע.

---

1) בריבוי התועדויות ובמענות פרטיים. וכידוע מענה כ"ק אד"ש שעברה לפניו אשה וביקשה ממנו לקחת האחריות לביאת המשיח, לאחר שיחת כ"ח ניסן תנש"א בה ביקש כ"ק אד"ש מכאור"א לקחת אחריות אישית להבאת הגאולה, ענה לה כ"ק אד"ש "באם אני רבי אוי דיברתי ברור" וכו'.

ברם אפילו אם נאמר כן, הרי עדיין אייננו מובן, כי זה שנפסק כך, היינו כמובן מהמבואר בשיחה דש"פ נח תשנ"ב (סה"ש ע' 62 ואילך) משום שכך הוא הענין במצבם הכללי של בני, אבל לאו דוקא שכך הוא מצבו הפרטי של כל אחד מבני.

אבל בשיחה זו הרי הרבי דורש ענין השמחה והמרירות יחד מכל אחד מאתנו, והיינו כמובן באופן פרטי, וא"כ לכאורה עדיין השאלה במקומה, מאחר דידע איניש בנפשי' במצבו הפרטי שהוא לא שייך כלל לא לדרגת בינוני ולא לדרגת בעל תשוע, וא"כ איך יכול להתקיים בנו ענין השמחה והמרירות יחד. וצ"ע, ואבקש מהקוראים להעיר בזה.

א' מאנ"ש
שכונת המלך - קראון הייטס

בענין "יתר" משם יתרו

במאמר באתי לגני חמשה עשר בשבט תשל"ח (מוגה), מסביר כ"ק אד"ש מה"מ שהשם "יתרו" שבתחילה נקרא יתר על שם החכמות החיצוניות שלמד, שאחז"ל 'כל יתר כנטול דמי' ורק בהוספת האות שקאי על התורה מורה על הוספת פרשה בתורה.

כלומר, שה"יתר" כשלעצמו - קאי לגריעותא, ורק ע"י הו' מורה על הוספה בתורה.

ולכאורה צריכים להבין, איך יתיישבו הדברים עם מ"ש כ"ק אד"ש מה"מ בדבר מלכות השבועי (ס"ב) - ש'יתר' מורה על הוספה בתורה לעת"ל (גם ללא ו'). וזלה"ק שם: "ובפרשת יתרו - כמבואר בדרושי חסידות ש"יתרו", ע"ש ש"יתר פרשה אחת בתורה ואתה תחזה", רומז על ההוספה (יתר) בתורה לעתיד לבוא ("תורה חדשה מאתי תצא") באופן של ראי' (תחזה).

ואולי אפ"ל בדא"פ, ובהקדים מה שמבאר כ"ק אד"ש שם בשיחה (סוס"ד) שיתרו הוסיף בתורה בחי' "אחד עשר", והיינו שיתרו בירר את ה"יתר" עצמו. ולפ"ז אכן יוצא ש"יתר" מצ"ע הוא גרוע, וע"י פעולת יתרו, נעשה למעליותא.

ואולי יש להוסיף ע"כ מהמבואר בהמשך המאמר דתשל"ח, אודות בירור ה"כתר" חכמה-בינה" דתוהו, שזהו מה שלמד יתרו את כל חכמות חיצוניות וזהו ה"יתר", והיינו, שיתרו בירר חלק זה הנק' "יתר".

ואשמח לשמוע דעת הקוראים בזה.

הת' יוסף שיחי' סגל
ישיבה גדולה חח"ל צפת

ענין השירה בתפילה מצד הדבקות וההתכללות בהעליון

בדבר מלכות השבועי, לאחרי אריכות הביאור אודות פרשיות בשלח ויתרו, מורה כ"ק אד"ש "להוסיף ולהשלים (מלשון שלימות) בכל הענינים השייכים ליום ההילולא", וממשיך: "והוראה נוספת וג"כ עיקרית בענין השירה בנוגע לעבודת התפלה (שנקראת גם בלשון רינה (שירה)) באופן של שירה (כידוע שרבינו הזקן הי' מתפלל בקול ושירה) - שנוסף על השירה הקשורה עם העלי' מלמטה למעלה, צ"ל עכשיו (לאחרי גמר כל העליות) השירה שמצד הדבקות וההתכללות בהעליון, כהכנה והתחלה ל"שיר חדש" דלעתיד לבוא". עכלה"ק.

ולכאורה צריכים להבין, במה שמוסיף שהשירה בעבודת התפילה צריכה להיות "מצד הדבקות וההתכללות בהעליון" - שירה זו מהי?

והנה בלקו"ש חל"ה שיחה לפ' ויגש (ע' 197) מביא את דברי אדמוה"ז בתורה אור (לפ' ויגש): "וכמו"כ יובן ענין שמו"ע צלותא בחשאי הוא רק בזמן הזה שהנוקבא הוא בחינת מקבל ולא משפיע, אבל לעתיד כשתתעלה להיות בבחינת משפיע כמו הדבר עצמו, אז יהיה שמו"ע בקול רם ויהי' קול כלה". ושואל, דלפי המבואר בחסידות שגדרה ומהותה של התפילה הוא ביטול במציאות ולכן התפילה היא בלחש, כיצד יתכן שלעת"ל תהיה התפילה בקול - שלא בהתאם למהותה?

ומבאר שאדרבה, שלימותה של דרגת הביטול במציאות ניכרת בשעה שהתפילה בקול - כי התפילה בלחש מורה על כך שמצד גדרו של המתפלל הוא יש אלא שבטל, ולכן מתפלל בלחש. אך בשעה שמתפלל בקול מתגלה בו שאינו מציאות לעצמו כלל, אלא שבו מתגלה העצמות בשלימות, שזוהי אמיתית דרגת' ביטול במציאות'. ולכן דווקא לעת"ל, שרק אז תתכן שלימות זו, דווקא אז תהיה התפילה בקול.

ואולי יש לומר שגם כאן בשיחה, כשמדבר אודות השירה שמצד הדבקות וההתכללות בהעליון - מדבר על דרגא כזו שהאדם אינו מתעלה לדרגא נעלית, אלא שמתגלה בו העצם. וזהו שממשיך שתפילה כזו היא הכנה ל"שיר חדש דלעת"ל", כמובא לעיל בנוגע לתפילה בקול שהיא לעת"ל דווקא (מצד שלימות ה'ביטול במציאות' שתהיה אז).

ולהעיר שאמנם בשיחה הבלתי מוגהת (כפי שנדפסה בספר 'דברי משיח') מדבר בצורה מפורשת יותר, ומסביר שתפילה בשירה הכוונה בקול. ואתי שפיר טפי דברינו לעיל.

הת' שלום שי' טל
קבוצה, 770 בית משיח

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

מתי אמר ראב"ע הרי אני כבן שבעים שנה

(גליון י"ב - פרשת וארא, מדור תגובות)

בגיליונכם לש"פ שמות כתבתי לבאר ש"אותו היום" שמינו את ראב"ע לנשיא - אין הכוונה ליום במובן כ"ד שעות, כי אם "אותה תקופה", והיינו שבאותה תקופה שנתמנה להיות נשיא התעסק בסוגיא של "להביא לימות המשיח", כמבואר בדבר-מלכות ש"פ שמות.

והכרחי לבאר כך היה, כיון שבהגדת כ"ק אד"ש מבואר שאמירת ראב"ע היתה לפני החכמים בליל הסדר בכני ברק (אפילו לדעות שלא גורסים "אמר להם הרי אני").

ועפ"ז כתבתי שלכאורה צריך לומר שהכוונה ב'אותו היום' היא אותה תקופה, שהרי קצת קשה לומר שבערב פסח מינוהו לנשיא ויתווספו מאות ספסלים בבית המדרש.

ובגליון ש"פ וארא השיגו הת' מ.מ.ד. והת' ק.א. על ביאורי זה, ובכמה קושיות:

א. אולי צריך לומר שהאמירה הייתה ביום שמינוהו לנשיא, ורק שחזר על דבריו לפני חכמי ישראל שישבו לידו בליל הסדר?

ב. באם אכן האמירה הייתה בליל הסדר - מהיכן מוכיח כ"ק אד"ש לבאר שאמירתו קשורה למינויו כנשיא, אולי הענינים שהזמן גרמא שהביאו אותו לדבר על כך הוא ליל הסדר שענינו הזכרת יציאת מצרים.

ג. מסוגיות הגמ' בברכות (כה, א) נראה שהיה נשיא רק יום אחד בלבד (ולא תקופה), ולאחמ"כ החזירו את רבן גמליאל לנשיאות (וראב"ע היה טפל אליו).

ד. מצינו בגמ' פסחים מעשה שמינו בני בתירא את הלל להיות נשיא בערב שבת שהיתה (השבת) ערב פסח, וא"כ נראה שמינוי נשיא אינו לוקח זמן מרובה - וע"כ גם בענינו מובן שמינוהו בערב פסח.

וראיתי לתרץ קושיותיהם ובהקדים:

הנה לכל לראש מוכרח לומר שאמירת ראב"ע היתה רק פעם אחת - שהרי גם בש"פ שמות הנ"ל וגם בהגדתו דכ"ק אד"ש, מדובר על אותה המשנה במסכת ברכות - בהגדה אומר שאמר "הרי אני..." "להם", לחכמים בליל הסדר, ובשיחה אומר שאמר את המשנה ביום שנתמנה לנשיא.

בנוסף לכך מובן ופשוט ש:

א) אמירתו היתה קשורה להתמנותו לנשיא, שהרי מצד 'הזמן גרמא' של הזכרת יציאת מצרים - אין לה בכלל קשר ל'מזכירין יציאת מצרים בלילות ובימות המשיח', כפי שמדגיש כ"ק אד"ש בהגדה (וזה ההכרח לומר שאמר משנה זאת בפניהם "ומובן מדוע סידר בעל ההגדה כאן").

ב) ומה שהביאו מהמשנה במסכת פסחים - לכאורה יש חילוק עצום בין שתי המאורעות: התמנות הלל הייתה בערב שבת - שאין בו כ"כ הכנות, ומה שקרה הוא רק שהלל ישב ודרש, וזה אכן יתכן.

אמנם אותו היום לגבי ראב"ע היה בו ריבוי עצום של ענינים, וכמפורט בגמ' במסכת ברכות (כה, א):

א. הצעת הנשיאות וגדילת השערות הלבנות. ב. "אותו היום סלקוהו לשומר הפתח" והתווספו 400 ספסלים או 700 בבית המדרש. ג. "תנא עדויות בו ביום נשנתה" - היינו שמסכת שלימה נשנתה בו ביום. ד. "כל היכא דאמרינן בו ביום ההוא יומא הווה" - ומצינו ריבוי משניות שנכתב עליהם שנאמרו "בו ביום" (סוטה פ"ח משניות ב, ג, ה, ה. ידים פ"ד משניות א"ד). ה. "לא היתה הלכה תלויה בבית המדרש שלא פרשוה". ו. "בו ביום בא יהודה גר עמוני והתירוהו לקהל".

ואשמח לשמוע דעת הקוראים בזה.

הת' טוביה שי' גינזבורג
קבוצה, 770 בית משיח

מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העיון בנקודות שנתבאר בשיחה

- **בס"ג:** י"א מסעות נשאם הקב"ה במדבר למעליותא, בכדי שבחי' י"א תחדור בהם בפנימיות. ובהע' 48 39. ראה גם בסה"ש תש"נ ע' 251 ובהע' 53 שמבאר עד"ז.
- ושם מציין לשיחת י"א ניסן תשמ"ט שמבאר החילוק בין עשור לחודש אחד עשר, והחילוק ביניהם בעבודת האדם. ובהע' 52 שצע"ק מדוע לא מובא באוה"ת מאמר המדרש "מיוחד שבעשרה", וראה בסה"מ מלוקט ח"ה ע' ריח ובהע' 14 השייכות דבחי' חד ולא בחושבן ל"מיוחד שבעשרה".
- **בס"ד:** היניקה די"א כתרין היא מבחי' המקיף אחד עשר ובהע' 66 ובשוה"ג. בסה"מ מלוקט ח"ב ע' קכד: שע"י עבודה פנימית שלמעלה ממדוה"ג מהפכים בחי' י"א אל הקדושה. בסה"מ מלוקט ח"ד ע' סד: שבירור בחי' י"א דקליפה נעשה ע"י בחי' י"א דקדושה. וראה עוד בענין הפיכת בחי' י"א דקליפה לקדושה בשיחוי"ק תשל"ה ח"ב ע'
- 372 התועדויות תשמ"ב ח"ד ע' 1951.
- **שם:** חיבור המעלות דמלמעלמ"ט ומלמטלמ"ע גם יחד. ובהע' 69. ראה באריכות בד"ה פדה בשלום ולהבין ענין נ"ח תשכ"ו (סה"מ מלוקט ח"ו ע' מה ואילך וע' סג ואילך) שע"י גילוי פנימיות עתיק, הבירור אינו מלמעלה למטה (כדבר נוסף), אלא מצד מציאות התחתון גופא.
- **בס"ה:** לעת"ל תתגלה בתורה דרגת האלוקות שבאי"ע לגמרי לעולם. בקונטרס תורה חדשה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 567 ואילך) מבאר בארוכה כהנ"ל שעפ"ז מבאר הכלל דלא בשמים היא ואין נביא רשאי לחדש בה דבר. וראה בסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ובהע' 61 שמבאר עפ"ז את החידוש בפס' לא נפלאות היא ממך ולא רחוקה היא לאחר מ"ת.
- **בס"ו:** החילוק בין השירה דזה"ז, ושיר חדש דלעת"ל. בד"ה שירו לה' שיר חדש תשל"ה (סה"מ תשל"ה

לסיכום

סיכום מהלך השיחה בקצרה

סעיפים א"ב

פתיחה: הקשר בין התאריך והפרשה

בפתח השיחה מביא את הנקודות שיתבארו בה: (א) הקשר של יו"ד שבט ליום רביעי. (ב) הקשר לשבת הקרובה, שבת שירה (ומבאר בקצרה הקשר של שבת, שירה, והילולא, כיון שכל העליות - כולל העליות של יום השבת ויום ההילולא - הם על ידי שירה). (ג) ההמשך בט"ו בשבט. (ד) והקשר לפרשיות בשלח ויתרו (ס"א).

מביא את הנקודה משותפת לפרשיות בשלח ויתרו - שבהם מסופר על קריעת הים, מלחמת עמלק והודאת יתרו, המהווים כולם הכנה למתן תורה; ובעיקר, הכנה לגילוי ה"תורה חדשה" לעתיד לבוא (ס"ב).

סעיפים ג"ד

הביאור: פרשיות בשלח ויתרו - המשכת ה"אחד עשר" בפנימיות

פותח ומבאר את המושגים "אחד עשר" - גילוי עצמותו יתברך, ו"ארבעים" - המשכה בפנימיות. וממילא, מה שבני ישראל הלכו דרך של אחד עשר יום במשך ארבעים שנה - רומז לגילוי עצמותו יתברך לבני ישראל בפנימיותם (ס"ג). והדרך בה זכו לגילוי זה - היא על ידי בירור הניצוצות וזיכוך העולם במסעות במדבר.

ומקשר זאת ג"כ למלחמת עמלק והודאת יתרו, הקשורים ג"כ עם בירור הניצוצות, ועל ידי זה גילוי בחינת הי"א (ס"ד).

וכעת מובן הקשר של כל הנ"ל לתורה החדשה שתתגלה לעתיד - שגילוי "אחד עשר", עצמותו ית', בשלימותו יהיה בגאולה, בגילוי התורה החדשה (ס"ה).

התהליך האמור - של מסעות בני ישראל במדבר, כדי להגיע לגילוי עצמותו ית' בפנימיות - משתקף גם בהבדל שבין "שירה" ל"שיר". העבודה של בירור הניצוצות במ"ב מסעות קשורה ל"שירה" (לשון נקבה) - התשוקה והגעגועים

של התחנות לעלות לעליון; ולאחר העבודה מגיעים לגילוי עצמותו ית', "אחד עשר", הקשור ל"שיר" (לשון זכר) - הדביקות וההתכללות בעליון. שבת שירה (ועל דרך זה שיר השירים) הם המקשרים ומחברים את כל העליות שבשירות לשון נקבה - אל השיר החדש דלעתיד (ס"ו).

סעיפים דח

הקשר אלינו

בנקודה

פרשיות בשלח ויתרו הם תהליך שמטרתו וכוונתו מתן תורה, ובמיוחד התורה החדשה שבגאולה. על ידי העבודה בפנימיות, ב"ארבעים שנה", במ"ב מסעות של בירור הניצוצות - מתכוננים ומגיעים לגילוי המושלם של "אחד עשר", עצמותו ית' בתורה החדשה. לאורך כל הדרך נרגשת בעיקר התשוקה לצאת מעצמנו ולעלות למעלה, לעליון; ואילו בסיום הדרך מרגישים בעיקר את הדביקות וההתאחדות המוחלטת.

גם הדור שלנו הוא תהליך שמטרתו וכוונתו להגיע לגאולה השלימה. לאורך כל הדור הורגשה בעיקר העבודה בבירור העולם, ואילו כעת - כשהגענו לסיום הדרך - מרגישים את הדביקות וההתאחדות המוחלטת, ואת השמחה הגדולה מהגאולה שבאה תיכף ומיד.

מקשר כל הנ"ל לתאריך בו עומדים: חודש שבט בכלל, ובפרט הימים שבין יו"ד-ט"ו בו, זהו זמן הקשור עם גילוי הי"א ועצמותו ית' בגאולה (ס"ז).

הענין מודגש בדורנו, שבו ב"י שבט הייתה הסתלקות אדמו"ר הריי"צ (העליה בבחי' אחד עשר) וממנו מגיעים ל"א שבט (אחד עשר בטהרתו). ומודגש עוד יותר בשנה זו - תשנ"ב - כאשר נשלמו כבר כל העליות במ"ב שנה (מ"ב מסעות), והגיע זמן הגאולה (ס"ח).

סעיפים ט"א

המעשה הוא העיקר

ההוראות לפועל: (א) להשלים את עניני ההילולא. (ב) כעת יש להתחיל את השיר חדש דלעתיד, השיר של הדביקות וההתכללות בעליון, השיר של הבטחון שהגאולה באה בפועל ממש (ס"ט). (ג) סדר ההנהגה, ההתועדויות והדיבורים, בט"ו בשבט (ס"י).

ויהי רצון ועיקר: שכל הענינים המדוברים יתגשמו תיכף ומיד (ס"יא).

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

נעלית יותר". משא"כ 'שיר' בלשון זכר שבו: "נרגשת בעיקר השפעת וגילוי אור העליון **מלמעלה למטה**, שעל ידו נעשית הדביקות והתכללות בהעליון". וממשך ומבאר יותר את עניינו של 'שיר' לשון זכר: "עם היותו 'שיר' שענינו עלי' מלמטה למעלה, ה"ז באופן שנרגש בו (לא כ"כ הגעגועים, אלא בעיקר) הדביקות וההתכללות בהגילוי דהעליון, ועי"ז יש בו ב' המעלות דמלמטלמ"ע ומלמעלה למטה גם יחד".

ויש לעיון במהותו של ה'שיר חדש', דהנה בסיום הסעיף כאשר מגדיר את עניינו אומר: "ועי"ז באים לשיר חדש לשון זכר דלעתיד לבוא עצמו... שיר שכל ענינו הוא הדביקות וההתכללות עם מהותו ועצמותו ית". ומשמע מזה, שעניינו של ה"שיר חדש", הוא רק התכללות ודביקות בעליון ולא שיש בו גם את "הגעגועים" כו' וכפי שאומר "שכל ענינו הוא...". ומצד שני מתחילת הסעיף משמע שיש בו את ב' העניינים, ואדרבה "ועי"ז יש בו את ב' המעלות כו".

[ואולי ניתן לומר, דבתחילת הסעיף מדובר בכללות אודות העבודה ד'שיר

א. סעיפים ג'-ד': מבאר בארוכה שמטרת הליכת עם ישראל במדבר במשך ארבעים שנה, הייתה להחדיר את גילוי בחי' ה"אחד עשר" שיומשך ויחדור בכוחות הפנימיים. ומקשר זאת לענין "בשלח פרעה את העם", שמצד הגילוי של "אחד עשר" – "אתפריעו כל נהורין" יש צורך ללכת במדבר ארבעים שנה בכדי להחדיר זה בפנימיות.

והנה בד"מ דש"פ בא, מבאר שגילוי בחי' זו ד"אתפריעו כל נהורין" אצל כל בניי היה במ"ת (עי"ש בס"ח בארוכה) ובד"מ דשבוע זה משמע, שהגילוי היה ביציאתם ממצרים, כך שכבר המסעות הראשונים במדבר ("ויסעו מסוכות ויחנו באתם בקצה המדבר" וכו') שלפני מ"ת, מטרתם היא החדרת ה"אחד עשר" בפנימיות.

ב. סעיף ו': לאחר ששמאר את ההפרש בין 'שירה' לשון נקבה, ל'שיר' לשון זכר, אומר כ"ק אד"ש מה"מ: "שבשירה בלשון נקבה נרגשת בעיקר העלי' **מלמטה למעלה**, שהמקבל מצ"ע (נקבה) משתוקק ומתגעגע לצאת ממדרגתו ולהכלל בדרגא

בהצעה מקרב ולב עמוק "עד מתי, **עד מתי**, עד מתי"! . . . חדורות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר . . . מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", וכבר בא!

ויש לעיין דהנה בד"מ בלק מבאר, שמצד זה שנמצאים ב"ספ הגאולה" צריך להיות מורגש רק ה"טוב" והפנימיות של הגלות שהיא הגאולה, ובלה"ק (ס"ט): "וע"פ האמור לעיל שבשנה זו במיוחד (נוסף על ההדגשה המיוחדת שבכללות דורנו זה) מודגש רק ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", כיון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש...". וא"כ כיצד צריכה להיות הגישה, האם יש צורך במרירות על הגלות (ובזה לכא' יש ביטוי לעניין ה"לא טוב" שבי"ז תמוז) גם כעניין שולי כפי ששמענו מד"מ בשלח, או שיש צורך רק בשמחה על הגאולה.

לשון זכר', עבודה השייכת במובן מסויים גם בזמן הזה, אך בסוף הסעיף מדבר אודות מה שיהיה בגאולה בפועל ובלשונו הק' "לשון זכר דלעתיד לבוא עצמו" שאז יהיה רק עניין הדביקות כל. ועצ"ע מריבוי המקומות שמבאר שהמעלה דלעת"ל היא חיבור ב' העניינים דמעלה ומטה].

ג. סעיף ט': מביא את ההוראה לפועל מהשיחה: "שנוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (עד עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש". ובד"מ בא- בשלח "ע"ד מעלת נשי ובנות ישראל" בסופו אומר גם כעין ענין זה: "ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של **צער ומרירות** . . . על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי

מראי מקומות • המשך מעמ' 23

דעשר ואחד עשר, שזה מתבטא בתקופה הג' בדורו של נשי"ד.

• **בס"ט:** תפילה ושירה מצד התכללות בעליון. בסה"מ תרס"ו ע' מו שלעת"ל התפילה לא תהיה באופן דרצו"ש אלא בבחי' מטולמ"ט שאז דוקא זהו בבחי' התכללות. וראה גם בענין תפילה בקול רם לעת"ל בלקו"ש חל"ה ע' 197.

ע' 42) מבאר בארוכה ענין השירה מלמטה למעלה, וכיצד ע"י השירה דזה"ג באים להשיר חדש דלעת"ל.

• **בסעי' ז' ח':** ענינו של חודש שבט, והמעלות שבו (שהוא באופן דאור, ושהוא בטהרתו). ראה בארוכה בקונטרס בך יברך ישראל ס"ד ואילך שמבאר הדרגה הג' בסיום העבודה בדירה בתחתונים שלימות החיבור

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"י ר

לזכות

הרה"ח הרב **ירחמיאל** שי' וזוגתו מ' **חנה** תחי' וב"ב:
חי' מושקא, **דבורה לאה**, **שיינא**, **מנחם מענדל**,
חווה רבקה, **דוד**, **שיינדל גיטל**, **מנוחה סימא**,
צבי הירש, **יקותיאל דובער** שיחיו

בעלינאָוו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' **שמואל** וזוגתו מרת **שטערנא שרה** שיחיו

שפריצער

לעילוי נשמת

החייל בצ"ה **שניאור זלמן** ע"ה
בן - יבלחט"א - הרה"ח **פרץ** הכהן **פרידמן**
נפטר בדמי ימיו ח' שבט ה'תשע"ח

ויה"ר שתיכף ומיד יקויים הייעוד 'הקיצו ורננו שוכני עפר' -
והוא בתוכם, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
תיכף ומיד ממש

